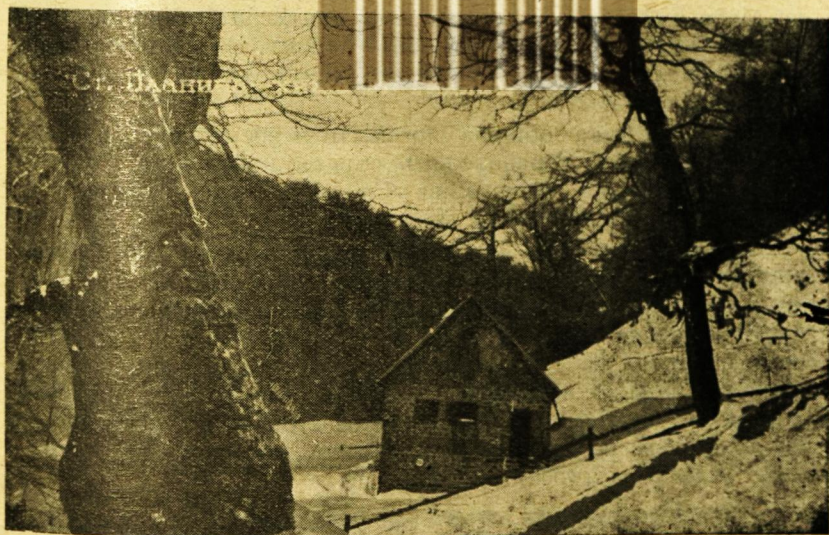

Ловечъ, Вершчагинъ замина за село Куршуна, а отъ тамъ — за село Българени, гдето иамъри полка си. Въ село Куршуна той видѣ, какъ споменатиятъ палителъ на с. Аканджилари, заедно съ нѣколко нему подобни, бѣше запрѣлъ десетина турци въ една плѣвня и искаше да изкара отъ тѣхъ откупъ. Самъ той се бѣше разположилъ предъ плѣвнята и ядѣше печено агне. Димитъръ Караиванонъ, който бѣ окончателно на руска служба, заплаши споменатия, че ще го застреля, ако не пустне турцитѣ. Тука имаше голѣмъ „келипиръ“, но Караиванонъ сбърка работата.

Наскоро турски войски отъ Османъ-Пашовитѣ настѣпиха къмъ Ловечъ, превзеха града и изклаха много свѣтъ. Антоновъ се опита да противостои, но виждаше, че щѣше да бѣде безумие отъ негова страна всѣка сериозна съпротива. Той заблагоразсжди да отстъпи въ Севлиево. Турцитѣ го преследваха до нѣкжде, но, следкато се убедиха, че рускитѣ части въ околността на Ловечъ сж твърде незначителни, прекратиха преследването. По едно време рускитѣ войски напустнаха Севлиево и го оставиха почти на пълното разположение на българитѣ. Всички потеглиха съ посока къмъ Габрово. Известията отъ Шипка бѣха много застрашителни и затова нѣкои войски заминаха съ най-голѣма бързина. Всѣки конникъ вземаше при себе си по единъ пехотинецъ и отлетяваше като хала.

Хижа „Мара Гидикъ“